BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XVII nr. 135 – 137, octombrie – decembrie, 2008 ; an XVIII nr. 138 – ianuarie 2009; 12 pag. ; 1 leu.

ÎN AMINTIREA CĂPITANULUI

- Fragmente din conferința radiodifuzată rostită de Emil Cioran la 27 septembrie 1940 –
= 70 de ani de la asasinarea CĂPITANULUI =

Înainte de Corneliu [Zelea] Codreanu România era o Sahară populată. Cei aflați între cer şi pământ n-aveau nici in conținut decât aşteptarea. Cineva trebuia să vină.

Biata țară era o pauză între un început fără măreție şi un posibil vag... În noi toți gemea viitorul. În unul singur CLOCOTEA. Şi el a rupt tăcerea blândă a existenței noastre şi ne-a obligat să FIM. Virtuțile unui neam s-au întrupat în el. România din PUTINȚĂ se va îndrepta spre PUTERE.

Cu Corneliu Codreanu am avut doar câteva convorbiri. Am priceput, din prima clipă, că stau de vorbă cu un om într-o țară de fleacuri umane. Prezența lui era tulburătoare şi n-am plecat niciodată de la el, fără să simt acel suflu iremediabil, de răscruce, care însoțeşte existențele marcate de fatalitate...

Lumea cărților mi se descifra inutilă, categoriile inoperante, prestigiile inteligenței şterse, iar subterfugiile subtilității, zadarnice.

Căpitanul nu suferea de viciul fundamental al intelectualului român, Căpitanul nu era „deştept”, Căpitanul era profund.

Deşteptăciunea degradează până şi suferința în flecăreală.

Dar vorbele Căpitanului, răsăreau din Soartă. Ele se plămădeau undeva departe. De aici impresia de univers al inimii, de univers al ochilor şi al gândurilor.

Acele gânduri au urmărit rostul nostru.

Şi când au pornit spre înfăptuire, temelia istorică a țării s-a zguduit...

Patosul legionar este o expresie de reacțiune în fața unui trecut de nenoroc. Această națiune n-a excelat în lume decât prin consecvența în nefericire. Niciodată nu s-a dezmințit. Substanța noastră este un infinit negativ.

Într-un moment de descurajare i-am spus Căpitanului:

- „Căpitane, eu nu cred că România are vreun sens în lume. Nu este nici un semn în trecutul ei care să justifice vreo speranță”.

- „Ai dreptate”, mi-a spus. „Sunt totuşi unele semne”.

- „MIŞCAREA LEGIONARĂ”, adaug eu.

„Căpitanul a dat românului un rost. Înainte de el, românul era numai român, adică un material uman alcătuit din aşteptări şi umilințe. Legionarul este un român cu substanță, un român primejdios, o fatalitate pentru sine şi pentru alții, o vijelie umană infinit amenințătoare”.

(continuare în pag. 12)

Emil CIORAN
pt. conf. BUNA VESTIRE.

Articolele numărului 135 - 137/ 2008 şi nr. 138 / 2009:

*** Politic corect... (P. S. MICHAIL) : pag. 8, 10, 11;**

*** Antiromânislul ... (N. G.): pag. 2;**

*** Şi totuşi cele 7 atu-uri ale Rusiei (Doru MICHAIL): pag. 4, 6.**

Atiromânismul „fin" sau neoantiromânsimul

Antiromânismul grosolan, insultător, grobian se manifestă de ceva vreme împreună cu neoantiromânsimul. Ce este neoantiromânismul? Este o formă rafinată şi subtilă de antiromânism. La fel de virulent, dar făţarnic. El se înfăţişează ca un ceva benefic şi – aparent – nepericulos. El acţionează în numele fair-play-ului. Această formă spectaculoasă de neoantiromânism au dezvoltat-o ungurii după 1990. Ea a debutat în exteriorul graniţelor României încă din anii 70. Dar, după 1990 a explodat în interiorul arcului carpatic şi după câţiva ani pe întregul teritoriu al României. Încă din 1918, ungurii din România şi cei din Ungaria şi din răspândire au pus accentul pe diabolizarea românului şi a României. Prezentarea lui ca barbar, ţigan, murdar, hoţ, leneş, nomad, cartofor, fără cultură, turcit, balcanic (de parcă a fi balcanic, adică european, este o ruşine, dar a fi asiatic pripăşit în Europa o cinste), invadator, ortodox, a fost şi este o modă a presei maghiare. Românii au apărut în Transilvania după aceştia în sec XVIII atraşi de traiul bun din Ungaria inexistentă atunci ca stat. Adică, românul era masochist! Îşi dorea să fie iobag la ungur şi cârpă de şters la dos. Hai, să fim serioşi. Ei, după 1990, ungurii au nuanţat acest soi de ponegrire, de diabolizare. Personalităţi istorice româneşti, batjocorite de ungurii din România, a devenit ceva curent! Nimeni nu le cere socoteală! Ba din contra! Gazetarii de limbă română (Nu zic români! Că poate nu-s!) le ţin hangu'! Acum, ţinta e mai subtilă. Ei ni se vâră pe gât la modul prietenesc! Adică, ne iubesc! Nu există manifestare a vieţii în care să nu se insinueze imediat ungurul. Se organizează un festival folcloric românesc? Imediat vin şi cinci, zece formaţii ungureşti. Asta e fleac! Zeci de prilejuri de a arăta lumii că ei sunt de faţă. „Festivalul clătitelor, al cârnaţilor piperaţi, al sarmalelor, al brânzei, mămăligii, balmoşului, gulaşului, magiunului, mierii de albine, al oilor, al câinilor, al pisicilor, al chiloţilor, al caşului, al ţuicii, al palincii, al hokeiului, al tăiatului de bușteni, al preparatelor din carne de porc, al porcului, al caltaboşului, al castanelor coapte, al vinului, al meşterilor olari, al meşterilor cojocari, al artizanilor" etc. Toate aste „festivaluri" bântuie Transilvania de la Nădlac la Praid şi de la Carpaţii Orientali la Oradea şi de la Sighet la Orşova. Zilnic! Este deja obositor de observabil! Nu ştiu ce să mai inventeze pentru a se scoate în evidenţă şi a arăta că sunt cu o unghie mai sus ca românii şi că, prin asta, că, de pildă, fac gogoşi mai bune ca românii, şi aşa stând lucrurile, merită Transilvania să le fie cedată. Pas cu pas cuceresc teren şi-şi însuşesc totul sub privirea îngăduitoare a unor guvernaţi bucureşteni imbecili. De la pământ, păduri, case, staţiuni, obiceiuri, port popular, ministere, străzi, denumiri de sate, oraşe, posturi de televiziune, radio, cluburi sportive, baze de agrement, piscine, instituţii strategice, servicii, toate trec în mâinile ungurilor. E ceva insuportabil! Mai recent, un puţăr de 24 de ani, ungur din Timişoara, ne prezintă ţara ca pe un vagin, iar pe Corneliu Zelea Codreanu îl pictează făcând sex oral. Şi acest imbecil încă mai e în viaţă în România. Dar de ce nu-l pictează el pe Kosuth în această postură? Sau pe Victor Orban, pe Marko Bela, pe Laszlo Tokes. Întrebarea este de ce majoritari tolerează antiromânismul şi neoantiromânismul, de ce mass-media de limba română nu ripostează pe măsură? Dar nu numai că nu ripostează dar se complace în a sprijini, fie prin tăcere, fie direct, atât antiromânismul cât şi neoantiromânismul.

(N. G.)

UNIREA din 1918, ciuntirile din 1940 şi 1948 şi trădările deceniului 1989-1999.

Mi-am permis un titlu lung şi nu total explicativ. Deci, în 1918, cu o lună înainte de sfârşitul anului, România îşi desăvârşeşte unirea tuturor provinciilor majoritar locuite de români. Cu mici pierderi: românii dintre Nistru şi Bug, cei de dincolo de Tisa (la nord şi vest), românii din actualul aşa numit Banat sârbesc, românii din Timoc. Bun! Asta a fost! Nu poţi dobândi absolutul. Dar, nu despre asta discutăm acum. Aşadar, să revenim. Poziţia geografic-demografică a României nu este de invidiat. La sud, nord, sud-vest, est o mare de slavi şi la vest ungurii – şi ei duşmani milenari ai românilor (cum ei nu pot lupta cu slavii cu sorţi de izbândă direcţia de atac a lor nu poate fi decât România, românii). Duşmăniilor acestea milenare li s-a adăugat încă din 1918 virulenţa bolşevismului şi după 1920 disperarea hungarismului sanguinar dornic de revanşă. Dacă fascismul mussolinian nu ar fi fost atât de grandilocvent-belicos şi hitlerismul ar fi fost doar element de presiune la adresa bolşevismului, şi n-ar fi forţat nota, România Mare ar fi rezistat şi astăzi ar fi o ţară puternică şi mare şi naţionalismul ar fi învins de la sine în ţara noastră. Hitler a fost omul care a accelerat ritmul istoriei şi duşmanii milenari ai Europei creştine s-au mobilizat, chipurile, pentru distrugerea „fascismului" şi au nimicit, nu „fascismul" şi „hitlerismul", ci Germania şi Italia şi cu ele Europa. În acest război de nimicire a Europei, România profundă (naţionalsită, deci) nu putea să iasă nepăgubită. Şi a ieşit! Şi-a pierdut 3 provincii şi independenţa politică, culturală şi economică. Rectificări şi amputări teritoriale au mai suferit Polonia, fosta Cehoslovacie, Finlanda, biata Germanie, au dispărut ca state independente statele baltice. Deci, România între 1940-1948, teritorial a trecut prin infern. Pierde în 1940 4 provincii, recâştigă 2 în 1941, pierde din nou cele 2 provincii câştigate în 1941, recâştigă una şi rămâne pentru 45 de ani cu 3 pierdute. Mai mult, în 1948, prin proces verbal, mai predă şi Insula Şerpilor URSS. Groaznic! Devastator pentru psihicul mulţimii. Vine 1989! Cine era să se dezmembreze? România ciuntită între 1940-1948. Beneficiar? Ungaria şi Jugoslavia şi probabil fosta URSS. Scăpăm, dar cu ce preţ! Se va vedea în următorii 20 de ani. Cosuveranitate cu Ungaria în Transilvania, renunţarea prin tratat la teritoriile româneşti din fosta Basarabie şi Bucovină de Nord, renunţarea la Insula Şerpilor. Totul de bună voia unor conducători ticăloşi, trădători de ţară. Cât despre Cadrilater nici nu s-a mai pus problema. Deci, România se află de peste 19 ani în situaţia din 30 august 1940. Ca şi la 1600, unirea a rămas un ideal şi atât! Unde mai pui că nişte conducători nemernici au abandonat complet sprijinul pentru românii din Balcani şi actuala Serbie. Despre cei din Ungaria (peste 250. 000 în 1918) nu se mai pune problema. Au fost complet ungurizaţi. Ungurizarea se desfăşoară cu paşi repezi chiar pe teritoriul României. De la Bucureşti pleacă! Căci ungurii revizionişti guvernează România de 19 ani şi pas cu pas realizează ceea ce bietul Horthy şi Teleki, Bethlen nici nu au îndrăznit să viseze măcar. Să guverneze Ungaria România! Şi atunci, ce unire s-a realizat? De altfel, sărbătorirea acestui moment, în 2008, a fost nu doar modest. A fost anemic! Jalnic! Imnul nostru spune totul! Numai că, în 1848, românii s-au trezit cu adevărat şi după 70 de ani de lupte au realizat Unirea cea Mare. În următorii 90 de ani, urmaşi nevolnici, elite de nimic au reuşit să distrugă ce au realizat aceia. Cât despre „deşteptarea din somnul cel de moarte"... mai va! Din el s-au **trezit** alţii: ungurii, mancurţii de la Chişinău şi ucrainenii. Asta ar fi, fraţi români... În locul „deştepătării", tineretul (gândiţi-vă, Iancu avea 24 de ani când conducea trupele de români...) a ales să fie pribeag. Nu-i trebuie ţară! **(N. U.)**

Iarăşi despre bestii

●► Bestia stăpânită de antiromânism:

crestin ortodoxe Trimis de **mezinu mihai romica** la 2008-05-22 00:57:11 – **Libertatea**. cand am spus lo ca rumancile sunt tirfe si o fac din placere ati racnit toti ca nu-i asa, felicitari ziarului Libertatea care arata ce fel de secretare sunt rumancile stoarfele europei ca si secretara Nita Rodica piranda analfabeta dela Colegiul National Dragos Voda Campulung Moldovenesc. asa faceau si in epoca de aur cand dadeau nascatoarea la sefi ca sa ramana in servici putorile. si cand vin in Rrumania se duc direct la biserica la banditii BOR unde isi fac 100 de matanii si 5000 de cruci prea crestinele de' inviere' si Craciun dupa litrii de smantana fierbinte in toate bortile dela toti boratii marocani si uite asa se transmite prostitutia la rumance neam de traseiste din maama in fiica-datinile stramosesti

●►Postat de **atilla** la 29.09.2008 20:28, Gandul.

ardealul si banatul nu apartin valahilor boriti . ardealul si banatul sint teritorii maghiare si furate cu ajutorul marilor puteri dupa ce austro-ungaria si germania au pierdut primul razboi mondial.dictatul de la trianon nu valoreaza nici cat o bucata de hirtie igienica,respectiv e buna numai de sters pe c.u.r. dupa ocuparea ardealului si banatului valahii nazisti ,antisemiti si teroristii spurcati criminali valahi,sau folosit de toate minciunile si de orice numai sa faca lumea sa creada ca: 1.valahii sint romini si se trag din fostul imperiu roman 2.si ca ardealul si banatul le apartine valahilor,ca nu stiu cand,romanii si dacii sau regulat in c.u.r. si valahii de azi sint descendenti din romani si d(r)aci atit punctul 1 cat si punctul 2 sint minciuni de put pina la cer.voi salbaticilor valahi boriti nici azi nu incetati sa mintiti si sa incercati sa induceti in eroare o lume intreaga.italia trebuie sa va interzica voua valahi salbatici barbari si hotii lumii intregi sa purtati nume furate si sa va numiti romini.adevaratii romani sint italienii.inca nu am auzit nici un italian sa spuna ,,fratii nostrii rrromini,,dimpotriva valahii au ajuns cei mai nesuferiti si cei mai uriti din toata lumea.voi valahii va aflati pe un teritoriu care nu va apartine si mai devreme sau mai tirziu o sa rezolvam problema ardealului si banatului cu arma asa cum s-a rezolvat in fosta iugoslavie si cum s-a rezolvat in ultimul timp peste tot in lume.ardealul si banatul trebuie sa fie independente,nu avem nevoie de mitici si sa ne conduca cei mai necivilizati boriti de valahi.noi ne putem singuri conduce.afara cu gunoiul valah din ardeal si banat,afara cu viniticii valahi boriti din ardeal si banat.

●► Postat de **axj** la 29.09.2008 20:59 – din Gandul

ps: mi-e jena cand vad la televizor spectacole folclorice organizate de cei din bucuresti in locatii din ardeal (ca sibiu, brasov) si nu invita artisti din ardeal, in schimb invita artisti din bulgaria si turcia! in timp ce nu invita pe nimeni din ungaria si slovacia care au dansuri populare care sunt mult mai apropiate de cele ardelene (in special cele slovace). ca sa nu mai spun de manele, care reprezinta adevaratul folklor din sudul romaniei care a fost insa reprimat de regimurile care au incercat sa creeze o identitate romaneasca pan-carpatica.

●► Postat de **axj** la 29.09.2008 20:49 - Gandul

biserica ortodoxa din valahia si moldova nici macar nu era vorbitoare de limba romana, era vorbitoare de limba greaca fiind o unealta a regimului otoman. acest lucru a incercat biserica ortodoxa sa il ascunda dupa unirea din 1918 prin denigrarea bisericii catolice si incercarii de rescriere a istoriei identitatii romane. astfel in acest scop biserica ortodoxa a sustinut un sir de dictaturi care au inceput inainte sa vina comunistii in 1948 dar nu au avut curajul sa distruga biserica catolica. doar cand au venit tancurile rusesti au avut curajul.

Budapestanul 2008-09-29 00:08:27@ **aiurogantu** – Ziua: „Aotonomia" lor vorbesc cei cu mamaliga in gura. la noi se spune MAT regiunea autonoma Mures. In HarCOv plus TGM adicala secui nu ai sansa cu alde toarshii care o torc in meandrele concretului. Astia nu prea pricep de gluma. Daca le promiti si nu tine ori te iau pe sus oi mergi tu mai departe de buna voie. Vezi cazul militianului facut bucatele. Il stia toata comunitatea de secui ce calitati deosebite are. i-au facut felul. In schimb in mod curios colegul sau tot roman din acelasi post a fost lasat in pace. asta ca si exemplu de conduita morala prin secuime. sa iti mai explic lasa le autonomia si se vor intretine din propiile puteri plus ce ajung sa cofinanteze cu Uniunea europeana. nu le trebuie " mila" romaneasca. astia is muncitori. Daca nu ii cunosti apleaca te asupra lor. La ei nu se practica unul cu sapa si 9 cu mapa. Repet secui nu UDMR ul nu confunda una cu alta.

●►**mezinu mihai romica** | 2008.10.05 | 00.47.
bor evul mediu
bai nebunilor ce dreaq o fi avand in comun slavul Stefan fiul lui Bogdan-in limba rusa dat de Dumnezeu ca slavii au populat Bucovina inca in secolul al 7 lea cu militienii de frontiera care se ocupa cu traficul de tigari? ba voi sunteti nebuni ba... dar rumancile care -si aduc fiicele la Castellion sa bea smantana fierbinte pe 10 euro ce sfint le protejeaza meseria? si de cind evreul Ilie pe numele adevarat Eliahu ca asta a trait cu mult inaintea lui Joshua zis Isus apara electricienii? ba voi trebuiti dusi la Socola

●►**mezinu mihai romica** | 2008.10.13 | 19.41 Libertatea
moarte rumanilor hitleristi sifilitici mai bine impuscatii pe boratii vlahoromi care se dau hitleristi nu uitati ce au facut hitleristii.

●► Palide raspunsuri bestiilor stăpânite de antiromanism:
Postat de **Bozgorul Chiorpec** la 7.12.2007 16:55 **- Gândul**

Pe forumul de la Gandul mishuna plevushka udemerista, care a primit sarcina sa ia nick-name de romani si sa injure Romania si poporul roman, sa ceara regionalizare, federalizare. Schema e simpla: se incepe cu "vai ce sufar pt. tara mea" si continua imediat cu "dar astia suntem, asa e romanul, va spun eu ca si eu sunt roman, etc." pt. a intari sentimentul de auto-denigrare. E clasic in manipulare :)). Cateodata isi dau chiar in petec, laudand maghiarimea si pot usor identificati. Cat despre "romi", nu e vorba de romi ci de TZIGANI, acestia sunt tzigani de secole si doar din 1996 li s-a aprobat in mod iresponsabil cererea sa foloseasca termenul "rom", ce are ca radacina comuna cu „roman". O modalitate de a spori confuzia si a se "ascunde" in spatele unei natiuni cand sunt luati la intrebari in strainatate! Felicitari ziaristilor ce au curajul sa scrie "tigan" in loc de mincinosul si abuzivul "rom" sau "rrom"!

●►Postat de **Alba** la 8.06.2007 08:56

Chiar nu se poate fără ong-udmr?? Chiar este atât de indispensabil acest ong care nici măcar nu este partid?? Chiar nu reuşiţi să vă treziţi din această narcoză mister tăriceanu?? Ăn asemenea condiţii sunteţi un inconştient incorigibil, iar locul pe care-l meritaţi nu este nici măcar la la da de gunoi a istoriei !!!. Chiar nu vă mai pasă de acest popor ?? Chiar nu aveţi un gust amar în gură?? Dar de fapt, gigolo tot gigolo rămâne, asta apropo de nr, de neveste. Sa nu fiu înţeles greşit !!

●►**haiduc**
2008-09-29 05:35:57 **Romani, NU votati acesti parlamentari NEROMANI** Are cineva o lista cu numele si nationalitatea

(continuare în pag. 11)

pt. conf. Florica Ionică.

ŞI TOTUŞI CELE 7 ATU-URI ALE RUSIEI

Să nu începeţi lecturarea acestui text înainte de a reflecta asupra următoarelor citate: 1). – Când mă uit în urma mea nu văd decât cadavre şi cenuşă (Igor Şostakovici); 2). – Singurul loc în care eşti liber este terenul de fotbal: Când se marchează gol strigi ura pentru că te bucuri – nu pentru că eşti silit.

NU POT TRĂI ÎN MINCIUNĂ ÎNTRUNA (Acelaşi!); 3). – DEFINIŢIA RUSEASCĂ A PRIVATIZĂRII – (preluată în România de cuplurile celebre Ilici-Văcăroiu-Bombonel-Vasile-Isărescu-Tăriceanu) operaţie prin care cineva, care habar nu are ce este o adevărată proprietate şi cât valorează aceasta o vinde cuiva care nu are nici un ban; 4). – Definiţia diferenţei dintre DICTATURĂ şi libertate – în toată lumea comunistă – când nimic nu este PERMIS orice este POSIBIL iar când orice este PERMIS nimic nu este POSIBIL; 5). – În RUSIA oamenii nu visează la DEMOCRAŢIE şi CAPITALISM ci la ORDINE şi O MÂNĂ de FIER; 6). – Karl Marx şi VI Lenin au înviat – susţinea o anecdotă rusească prin 1989 şi privind la lumea intelectuală, la situaţie socială şi falimentul economic din lagărul socialist şi-au cerut iertare: „Ne pare rău, dar nu era decât o IDEE!".

Vom intra în text cu un truism – care, precum se ştie, este un adevăr comun afirmând că RUDELE şi VECINII ţi-i dă DUMNEZEU – unii, (răi de gură) afirmă că uneori DIAVOLUL, numai PRIETENII ţi-i alegi singur.

Dar indiferent de această problemă geo-strategică, datoria fiecăruia este să evalueze starea de fapt, să-i cerceteze posibilităţile şi să-şi construiască o strategie în funcţie de datele problemei, propriile posibilităţi, învăţămintele trecutului şi eventualele speranţe ale viitorului.

Fireşte, din temelia acestei strategii nu trebuie eliminate nici IMPARDONABILE şi nici prietenia unor adevăraţi PRIETENI. (Nu precum cei care au dat garanţii României în 1940, în timp ce ei se afla în culmea neputinţei).

Şi mai este ceva: să-ţi alegi cu grijă sfetnicii.

În ce ne priveşte noi l-am ales pe Mihai Eminescu care ne-a atras atenţia că „Împărăţia rusească nu este un popor, nu este un stat, este o lume întreagă care negăsind în sine nimic de o măreţie intensivă, caută mângâierea propriei măriri în dimensiunile mari

De atunci – din vremea lui Petru cel Mare şi până în ziua de astăzi ruşii înaintează mereu atât spre răsărit şi spre miazăzi. Popoare puternice odinioară au căzut şi s-au sfărmat sub pasul lor. Leşii au pierit, ca neam hotărâtor de pe faţa pământului; cetele de cazaci care încă la 1711 luptau cu turcii au căzut sub stăpânirea ţarului. Kievul a ajuns a fi un oraş rusesc" – iar azi, adăugăm noi, Ucraina, după 1989, trebuie să facă faţă jumătăţii de est care este rusofonă şi presiunilor economice organizate de urmaşul ţarilor – Putin

„Documentele istorice – citäm mereu din Eminescu – relatând fapte de netăgăduit ne dovedesc că ruşii nu numai prin puterea braţului ci şi prin urmările demoralizatoare ale înrâuriri lor sunt o putere mistuitoare. Polonia nu a fost nimicită prin puterea braţului – (nici după 1940 când cârdăşia dintre URSS şi Puterile Occidentale au contribuit la dubla înfrângere a Poloniei).

Iar Crimeea – ca şi noi – înainte de a fi cucerită – a fost „eliberată!"

Ca orice popor mare, ruşii, acolo unde văd că vor întâmpina rezistenţă se opresc şi lucrează cu răbdare seculară pentru a surpa încet, încet, temeliile puterilor ce li se pun împotrivă (...). Urmările ocupaţiilor ruseşti în ţările româneşti le sunt tuturor cunoscute: viciile sociale ce românii le-au contactat.

„Haosul actual nu trebuie să mascheze enormul potenţial economic pe care-l reprezintă fostele statele ale URSS";

„Ursul rus poate că nu mai are printre altele multă blană pe oase dar este încă puternic".

Dar înainte de a vorbi de cele 7 atu-uri trebuie să amintim cele 7 plăgi pentru că din erorile altora am putea şi noi învăţa ceva: dezorganizarea producţiei şi mai ales a distribuţiei; datoriile externe – peste 42 miliarde de dolari; şi deficitul bugetar; absenţa controlului financiar; hiperinflaţia, conflictele etnice, puterea mafiei şi, în fine, recesiunea şi şomajul.

Viitoarea uniune economică, de 40 de ori mai mare decât Franţa va avea 220-260 milioane de locuitori – cu rezerve în materii prime, tehnologie, oameni, cu o agricultură care ar putea deveni autosuficienţă repede, cu enorme zăcăminte de aur şi metale neferoase, petrol şi mai ales 40% din rezerva mondială de gaz, cu o imensă industrie militară care ar putea fi reconvertită sau doar păstrată ca o ameninţare, cu o serie de tehnologii de vârf, cu un sistem educativ pasibil de transformare în bine şi o piaţă care creşte rapid. Unii afirmă că în maxim 15 ani TRIADEI – i s-ar putea adăuga un nou ansamblu economic poate la fel de puternic ca Japonia.

1. – AGRICULTURA a produs în 1990 200 gr. carne pe cap şi zi, o, 8 l. de lapte şi aproape un ou; recolta de grâu – 91 milioane de tone – a fost aproape de 2 ori mai mare decât a SUA (55 milioane) iar experienţă OCDE gândesc că potenţialul agricol este cel puţin egal cu cel al Europei de Vest; iar lipsurile se datorează în primul rând haosului din circuitele de distribuţie: pierderile în cereale pot atinge 15-20 milioane de tone pe an – problema majoră fiind nu creşterea producţiei ci evitarea pierderilor.

Iar cererea a fost constant dopată prin menţinerea artificială a preţurilor – liberalizarea acestora putând face ţara autosuficientă) la ouă piaţa a fost echilibrată prin creşterea preţurilor cu 200%).

Şi odată cu întoarcerea la exploatarea familială de tip occidental – în ultimii 3 ani au fost create 40-50 mii – se favorizează apariţia unei agriculturi specializate, de piaţă liberă care ar putea nu numai să-şi hrănească populaţia dar să şi exporte. Agricultura de tip sovietic – ca şi cea de la noi – rămâne puţin productivă: între planul cincinal din 1966 şi cel din 1980 s-au investit cu 280% mai mult şi s-a realizat o producţie suplimentară cu 30% mai mare.

2). – AUR şi NEFEROASE: UN ELDORADO:

Este prima producătoare de aur, nichel, radium, magneziu, siliciu şi al doilea de tungsten, cupru, aluminiu, crom, cobalt, vanadiu. Pentru poluări - necesar catalizatorilor eşapamentelor: 52% din producţia mondială, iar pentru titan 50%.

În ciuda unor dificultăţi interetnice – de pildă Iacuţia, o republică autonomă extrage cea mai mare cantitate de aur – metalele neferoase şi diamante – 11 milioane de carate predate lui De BEERS în 1991 – vor constitui un atu important al viitoarei uniuni economice.

3). – GAZ şi PETROL:

În 1990 cu 575 milioane de tone era primul exportator şi primul producător de petrol brut – înaintea Arabiei Saudite dar, azi, se pare că fără reforme radicale şi sprijin tehnic occidental, la anu' Rusia va importa ţiţei. Dar REZERVE ARE. URIAŞE.

În ultimul timp s-au acordat concesiuni – aşa numite „contracte de partaj al producţiei", cu firme occidentale – Rusia singură dispunând de 5% din rezervele cunoscute ale planetei – 8 miliarde de tone – iar subsolul Rusiei Siberiene şi Kazahstanului conţine aproape 40% din rezervele mondiale de gaz natural. Şi, spre deosebire de petrol, producţia acestuia nu a diminuat nici exportul – 20% din gazul Europei Occidentale venind din Siberia.

4). – TEHNOLOGIA: un potenţial de valorificat.

Încet, încet s-a ridicat ceaţa de pe o planetă tehnologică aproape total ignorată – şi în acest arsenal este ceva de LUAT şi MULT de lăsat.

De LUAT: materiale avansate – pentru că cercetătorii sovietici

martie, 2008.

(continuare în pag. 6)

Doru MICHAIL.

9 MAI

Oficial, 9 Mai are o triplă semnificaţie: 9 Mai 1877 - „Ziua Independenţei", a proclamării de către Adunarea Deputaţilor, a României, a Independenţei naţionale de sub dominaţia Porţii Otomane; 9 Mai 1945 - „Ziua Victoriei" asupra Germaniei hitleriste, a capitulării necondiţionate a acesteia în faţa „Aliaţilor" (sovieto-anglo-americani; n. red.) şi sfârşitul celui ce al doilea război mondial în Europa; 9 Mai 1950 - „Ziua Europei", a speranţei că după măcelul din 1939-1945 se va menţine o pace durabilă pe bătrânul continent.

Mai cunoscute sunt primele două.

Până la înlăturarea monarhiei prin lovitura de stat comunistă din 30 decembrie 1947, Ziua Independenţei se sărbătorea pe 10 Mai, ziua când domnitorul Carol I a promulgat Declaraţia de Independenţă, coincizând în mod fericit cu ziua aniversară a proclamării lui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen ca domnitor al României, 10 Mai 1866, în urma plebiscitului din aprilie 1866.

Regimul comunist a hotărât, în 1948, ca Ziua Independenţei să fie sărbătorită pe 9 mai pentru a nu coincide cu 10 Mai 1866 şi cu 10 Mai 1881, când domnitorul Carol I fusese proclamat solemn rege al Regatului României, rang care trebuia să sublinieze creşterea prestigiului statului român după obţinerea independentei în 1877-1878.

Proclamarea Independenţei în 1877 a stârnit un entuziasm uriaş în rândul românilor într-un moment când România se afla deja în război eu Imperiul Otoman, în urma bombardării de către turci a oraşelor româneşti de pe malul Dunării, ca pedeapsă a refuzului României de a se opune trecerii trupelor ruseşti prin ţara noastră, spre Balcani. Poporul român a răspuns cu promptitudine actului de mobilizare a armatei, o mulţime de tineri, mai ales intelectuali, inclusiv din Transilvania înrolându-se voluntari, iar tinerele doamne şi domnişoare din înalta societate, în spitale de campanie, iar cele din Transilvania în strângerea ce fonduri şi îmbrăcăminte pentru armata român, apărătoare a independentei naţionale.

La început, Rusia a refuzat sprijinul armatei române la sud de Dunăre, dar, suferind două înfrângeri usturătoare la Plevna, a chemat-o de urgenţă în ajutor. Sub comanda domitorului Carol I, armata română s-a acoperit de glorie, cu preţul unui greu tribut de sânge, înfrângând rezistenta otomană la nord de Balcani şi silind astfel Poarta să ceară pacea, semnata la San Stefano lângă Constantinopol, la 19/3 februarie-martie 1878, la care însă România n-a fost invitată să parătipice, colonelul Eraclie Arion nefiind acceptat la discuţii, ceea ce a nemulţumit profund pe guvernanţii României şi opinia publică română.

Prin aceasta pace, României i se recunoştea independenţa proclamată la 9 Mai 1877, dar Rusia îşi rezerva „dreptul" de a trece cu trupele sale prin România spre Bulgaria Mare, până la Marea Egee, principat autonom sub protectorat rus, şi de a „schimba" Dobrogea de Nord, anexată acum, de la Turcia, cu Sudul Basarabiei aparţinând României prin Pacea de la Paris, 1856.

România s-a opus acestui „schimb" de teritorii: „nu putem schimba fraţii din Basarabia pe fraţii din Dobrogea!" – spuneau guvernanţii români, dar, la 2/14 martie 1878 ruşii ocupă milităreşte principalele puncte din Basarabia de Sud (judeţele Cahul, Bolgrad şi Ismail), deşi prin Convenţia ruso-română din 4 aprilie Rusia se obliga să respecte integritatea teritorială a statului român. Rusia si-a „justificat" răpirea afirmând cu cinism că ea garantase integritatea statului român faţă de Turcia, nu faţă de ea însăşi! Tupeu tipic imperialist rusesc, pentru care tratatele sunt simple petice de hârtie!

Mai mult, Divizia XI infanterie rusa condusă de generalul Drenteln, numit comandant al trupelor ce ocupaţie, a ocupat Bucureştii: a opta invazie rusă asupra spaţiului românesc! Domnitorul Carol I şi-a concentrat forţele militare în Oltenia pregătind rezistenţa pe linia Piteşti-Târgovişte. Un val ce mânie a cuprins întreaga ţară faţă de fostul „aliat" care se dovedea şi acum, ca şi în trecut, un duşman perfid, deosebit de hrăpăreţ, jefuind barbar satele şi oraşele, violând femeile şi ucigând oameni nevinovaţi cu nimic, doar că nu erau slavi!

Tendinţa Rusiei de a se înstăpâni până la Marea Egee a stârnit îngrijorarea Marilor Puteri, mai ales a Marii Britanii, care au impus Rusiei Congresul da la Berlin, 1878, prezidat de cancelarul german Otto von Bismarck. Nici aici România n-a fost acceptată. I. C. Brătianu şi Mihail Kogălniceanu, primiţi în picioare, au fost doar „auziţi" nu şi „ascultaţi", după care au fost poftiţi afară! Marile Puteri urmăreau propriile lor scopuri imperialiste, de acaparare. Bismarck nu-şi ascundea indiferenţa faţă de România, de soarta ei, spunând că „românii îl interesează tot atât ce mult ca şi paharul sau de bere, când este gol". Marea Britanie a anexat Ciprul; Austro-Ungaria „administra" Bosnia şi Herţegovina, fără să tragă un cartuş; Rusia se „mulţumea" cu Sudul Basarabiei şi regiuni din Caucaz; României, Serbiei şi Muntenegrului li se recunoştea independenţa; România pierdea Sudul Basarabiei în schimbul unirii Dobrogei de Nord, cu Delta Dunării, Insulei Şerpilor, străvechi teritorii româneşti, Dobrogea fiind prima regiune românizată din spaţiul românesc, unită cu Ţara Românească de la Mircea cel Mare în 1388-1389, când fusese ameninţată de turci. Dar, independenţa României era condiţionată de modificarea articolului 7 din Constituţia adoptată în iunie 1866, privind acordarea cetăţeniei evreilor pătrunşi fraudulos din Rusia şi Galiţia, alungaţi de pogromurile de acolo; Germania, în plus, a condiţionat-o de răscumpărarea de către guvernul român a acţiunilor fostei societăţii Strousberg, care construise reţeaua de căi ferate din România, ceea ce s-a şi rezolvat prin Convenţia sin septembrie 1878.

Modificarea articolului 7 clin Constituţie s-a făcut în condiţii deosebit de încordate între guvernul liberal, care trebuia să se conformeze dictatului Marilor Puteri, al opoziţiei conservatoare care se opuneau, Mihai Eminescu, redactor la „Timpul", scriind articole fulminante pe aceasta temă, motivând că sutele ce mii de imigranţi evrei, prin îndeletnicirile lor: arendăşii, cămătării etc . , erau un real pericol pentru poporul şi statul român, motivele refuzului fiind, deci, de natură social-economică, nu religioasă sau rasială.

În această atmosferă dură, Parlamentul României a reuşit să modifice în aşa fel articolul 7 din Constituţie, încât să poată ocoli în mare măsură Dictatul Marilor Puteri: a admis acordarea cetăţeniei evreilor nu „în masă", sutelor de mii ce imigranţi , ci „individual", celor câteva mii, şi acordată până la începutul secolului al XX-lea, astfel micşorând neajunsurile acestui articol. Astfel, clasa politică din atunci, cu toate defectele ei, a reuşit să se să se apere de invazia străinilor „parazitari" cum îi numea Mihai Eminescu în „Timpul", nu ca cea de azi care

(continuare în pag. 9)

prof. Ion ŞTEFAN.

(urmare din pag. 4)

►**(CELE 7 ATUURI ALE RUSIEI)** au câştigat în acest domeniu o competenţă fără egal – rezultatele cele mai interesante fiind obţinute în metalurgia beriliului, titanului şi aluminiului, în cea a pulberilor şi în cristalografie...

Japonezul Kanematsu a creat cu laboratorul de fizică al Academiei de Ştiinţă o filială comună ca să producă cristale de safir – până la 30 cm. diametru şi utile în electrolitică; Daewo s-a aliat cu fizicienii ruşi din Petersburg pentru procedeele de mulaj pe aluminiu şi tratamentul de suprafaţă – alt punct tare al ruşilor. Se desenează colaborări pentru magnetism, sisteme optice şi lasere puternice – CIA fiind interesat de un laser pentru ploaie („pentru ploaie") – care ar putea precipita nori radioactivi. Fireşte, există multe probleme spinoase începând cu cele ale proprietăţii industriale – dat fiind că „sovieticii" sunt la marginea sistemului internaţional de protecţie a inovaţiei.

5). – INDUSTRIA MILITARĂ: reconvertirea;

Utilizează 14 milioane de persoane, 6. 000 de întreprinderi – cifra exactă este încă neştiută – şi ar realiza peste jumătate din PIB-ul ţării. Dar şi acest sistem este sclerozat: total rupt de piaţa mondială, a trăit într-o cultură tehnologică quasi schizofrenică şi nu a încurajat nici flexibilitatea, nici inovaţia iar reputaţia ei de eficienţă nu pare fundamentată.

6). – ECONOMIA DE PIAŢĂ: accelerare;

Chiar puciştii din august au admis principiile de bază ale pieţei; iar odată cu crearea a peste 60 de burse de comerţ – dintre care cea de la Moscova este informatizată – preţurile se liberalizează. De altfel reformele economice nu pleacă de la zero: piaţa nu a încetat să existe în fostul URSS – chiar dacă era reprimată; ca şi la noi, există, o piaţă neagră şi una semiliberă a ţăranilor.

7). – EDUCAŢIA: un atu mare;

Toţi foştii sovietici au trecut cel puţin nouă ani printr-o şcoală, 6 zile pe săptămână; şi foarte mulţi vorbesc cel puţin două limbi străine.

Se dezbară încet, încet de ideologie dar rămân slabi în toate ştiinţele sociale şi învăţământul este deficient material – doar 12% din şcoli dispun de ordinatoare; pentru învăţământul superior filierele cele mai cerute sunt dreptul, economia şi disciplinele artistice iar între 1989-1990 de exemplu aproape 44 milioane de persoane au urmat cursuri de reciclare profesională.

Un proverb rus spune: NU VARA ÎŢI NUMERI PRIETENII.

Aşadar, am făcut cu ajutorul poetului o incursiune în trecutul comun al Ţărilor Româneşti şi diversele tipuri de imperii ruseşti.

Ultimul imperiu, cel stalinist, realizase paşi măreţi spre împlinirea planului Ecaterinei, ţarina faimoasă din secolul XVIII şi nu trebuia să uităm că acest lucru nu ar fi fost posibil decât prin asocierea dintre „speriaţii lumii" şi erorile politice ale Germa iei.

Dar în 1989 a sosit clipa scadenţei.

Noi credem că prăbuşirea a fost împlinirea voii lui Dumnezeu.

Şi au fost printre noi unii care, prin relaţiile lor duhovniceşti au ştiut că această clipă va veni.

Iată ce ne spune Ion Ianolide (întoarcerea lui Hristos, pag. 180): Valeriu Gafencu, aflat pe patul morţii relatează următoarele: La capul patului meu am văzut pe Maica Domnului, îmbrăcată în alb, în picioare, vie, reală.

Eram fericit. Uitasem totul. Timpul părea nesfârşit. Atunci Ea mi-a spus: Eu sunt dragostea ta- Să nu te temi. Să nu te îndoieşti. BIRUINŢA VA FI A FIULUI MEU. EL A SFINŢIT LOCUL ACESTA ACUM PENTRU CELE VIITOARE. Puterile întunericului cresc şi încă vor mai înspăimânta lumea dar VOR FI SPULBERATE. Fiul meu îi aşteaptă pe oameni să se întoarcă la credinţă. Azi sunt mai cutezători fii întunericului decât fii luminii. Chiar de vi s-ar părea că nu mai există credinţă pe pământ să ştiţi că totuşi izbânda va veni, dar ca prin foc şi pârjol. Lumea mai are de suferit. Aici este însă multă credinţă şi am venit să vă îmbărbătez.

Îndrăzniţi, LUMEA VA FI A LUI HRISTOS!

Astea toate se petreceau în iarna anului 1952.

Dar răfuielile între forţele întunericului şi cele ale luminii nu s-au terminat.

Nu vom întârzia, acum, asupra contextului în care s-au petrecut zilele noastre din 1989 şi până azi.

Acum, când peste câteva zile în România se vor întâlni trimişii acestor forţe se cuvine să cercetăm tragedia ţării noastre în faţa comportării Rusiei sprijinită pe cele 7 atu-uri şi condusă de foşti servanţi ai KGB-ului, de îndoctrinaţii marxism-leninismului şi moştenitori ai testamentelor ţarilor.

Şi dacă în ceea ce priveşte trecutul ne-am luat un sfetnic pe MIHAI EMINESCU, în ce priveşte prezentul ne-am sfătuit cu profesorul NAE IONESCU.

Iată sfatul lui din 2 decembrie 1933: „ceea ce se cere este altceva – anume aşezarea noastră într-o SITUAŢIE DE FAPT de aşa natură încât primejdiile posibile să nu ne atingă – să fie faţă de noi imposibile. Am făcut noi asta? Să vedem:

Pentru a o fi făcut se cereau două lucruri:

1). – organizarea ţării noastre în aşa fel încât ea să reprezinte O FORŢĂ a cărei duşmănie să fie temută şi a cărei PRIETENIE să fie dorită;

2). – încadrarea ţării noastre într-un sistem de alianţe şi prietenii fireşti care să facă imposibilă ameninţarea graniţelor noastre".

Conducătorilor ţării de atunci – în frunte cu Carol al II-lea şi Camarila lui condusă de Elena Lupescu (Wolf) nu l-a ascultat. Dimpotrivă! A fost ucis aşa cum au fost ucişi legionarii a căror prezenţă, în acei ani, ar fi făcut imposibilă şi semnarea Pactului Ribbentrop – Molotov împlinindu-se astfel previziunea lui Vintilă Brătianu care, la venirea regelui Carol II, avertizase clasa politică despre faptul că atunci când va pleca nu va mai fi România Mare!

Atunci, ca şi azi, trebuia să ţinem seama de observaţia gânditorului român: „organizarea lăuntrică a ţării şi crearea unui instrument de apărare nu s-a făcut. Lipsiţi de simţul marilor prefaceri istorice, încrustaţi într-o mentalitate subalternă (care l-a determinat pe Ion Iliescu să facă „tratatul cu Rusia" din 1991) care ne împiedică a lua cunoştinţă de faptul că suntem un popor de 18 milioane, incapabili de a ne ridica până la contactul cu realităţile directe, noi am întârziat şi întârzâiem încă în chip iresponsabil într-o politică învechită care nu mai poate da nimic astăzi nici chiar în ţările unde ea pe vremuri a luat naştere în chip firesc şi condamnă un popor muncitor la paralizie permanentă care nu are decât o singură ieşire: CATASTROFA".

Previziunea lui Nae Ionescu se va împlini peste 8 ani când ţara va fi sfârtecată.

Să învăţăm din greşelile trecute.

Să nu uităm că şi România dispune de atu-uri valabile dar ele nu sunt nici cuhoscute, nici folosite în mod corespunzător şi nici de jucători dibaci.

Sau, din nou, cu vorbele lui Nae Ionescu: „este explicabil că o anumită categorie de oameni îşi închipui că se poate reveni la „vremurile bune" (unii, azi, se gândesc la perioada interbelică, alţi la „ceauşism"; n. n.) dinainte de război: e atitudinea celor care au înflorit sub acea formulă şi care nu se mai pot înnoi. Asta nu înseamnă însă că istoria stă în loc iar istoria asta ne spune că de îndată ce peste voi a trecut războiul – (şi, după, comunismul) care a fost o răscruce apoi nu ne mai putem întoarce.

Avem de făcut doar un lucru:

SĂ CERCETĂM ÎNCOTRO MERGEM!"

Observaţie valabilă şi pentru oamenii lui Putin, Bush şi, mai ales, pentru cei ai lui Băsescu (Uite, Ungaria şi ungurii din România vor să repete 1940 şi se pare că le şi reuşeşte; despre evrei ce să mai zic? Sunt de 10 ori mai puţini în România şi au reacaparat averea rumânului; n. red.) şi adversarii acestuia.

Sâmbăta de Sus – 20 iulie 2008 –

În fiecare an, în prima duminică după sărbătoarea Sfântului Ilie, legionarii de pretutindeni se adună la sfânta mănăstire de la Sâmbăta de Sus şi comemorează pe camarazii lor căzuţi în lupta împotriva comunismului, în munţi şi pretutindeni în ţară apărând libertatea neamului, legea străbună şi Biserica lui Hristos.

Anul acesta, 2008, sărbătoarea Sfântului Ilie, 20 iulie, a căzut duminica. Trecerea timpului nu a putut şterge trecutul şi amintirile din sufletele chinuite ale supravieţuitorilor legionari.

Revederea lor e prilej de rugăciune împreună, mărire sufletească şi îmbărbătarea cu speranţele de totdeauna în dreptatea luptei lor, care a învăluit şi încurajat cei mai frumoşi ani ai tinereţii lor.

Am pornit în zorii zilei de duminică cu o maşină mică următorii: Petru C. Baciu, Petru Velescu, Vasile Abuligesei, Ştefan Moisă, Nicolae Popa din Piatra Neamţ şi tânăra profesoară Mihaela A. , iubitoare de frumos, dornică de cunoaşterea adevărului istoric despre Mişcarea Legionară şi de rugăciune.

Zi de vară. cu un soare plăpând care abia răsărise şi urca încet scara cereasca, luminând şi anunţând o zi frumoasă , aducând în sufletele noastre mireasma, entuziasm şi voie bună.

Am pornit într-o călătorie lungă şi îndrăzneaţă pentru vârsta noastră, cu suflete pline de amintiri, însoţite de discuţii potrivite momentului ce îl trăiam, amintiri vii şi nemuritoare din istoria luptelor noastre care te uneau cu cerul şi cu veşnicia celor căzuţi şi care te îndemnau la meditaţie, lăsând în seama lui Dumnezeu hâdele şi strâmbele noastre judecăţi omeneşti.

Am străbătut locuri şi plaiuri încărcate de istorie şi de fapte măreţe, am privit munţii, codrii şi cerul senin până departe, dincolo de hotarul pământesc unde se întrezărea văzduhul alb, slava cerească, împovărate de amintirea şi caznele celor căzuţi.

În inimile noastre ardeau încă rănile de odinioară, pătimirea celor plecaţi la cer, luptându-se cu dorinţa de a ierta pe cei ce ne-au osândit cu cazne grele.

Puterea dragostei sădită de Hristos în inimile noastre biruia omenescul din noi.

Mişcarea Legionară e o şcoală întemeiată pe învăţătura lui Hristos. Ea a crescut şi a ridicat în lume tineri cu suflete mari, curate, gata de jertfă pentru aproapele, tineri care au luptat cu mult curaj şi vitejie pentru ca să menţină vie Sabia Duhului pe pământul nostru românesc, binecuvântat de Dumnezeu cu toate darurile.

Pământul românesc cu mormintele sale nu şi-a uitat istoria, nu a uitat jertfa miilor de legionari care au primit cu bucurie Crucea Golgotei alături de toţi eroii şi martirii Bisericii lui Hristos. Au primit cu bucurie ocările, plumbii cnutului şi răstignirea fără cârtire, fără şovăire, cu nădejdea învierii veşnice.

Pentru legionari nu există cuvântul resemnare. Au primit sabia morţii cu curaj, cu pieptul deschis, înfruntând bolşevismul şi privind către cer. Legiunea nu-i un „basm", ea e o chemare a glasului lui Dumnezeu pentru acei care cred nelimitat în puterea dumnezeiască a cuvântului lui Hristos.

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa" e sentinţa neclintită a blândului Nazarinean. Ei au pornit la luptă de la icoană sub sceptrul şi sabia Arhanghelului Mihail.

Ajunşi la poalele munţilor Făgăraş, se înalţă măreaţă în faţa ochilor noştri mănăstirea Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus, situată în inima Transilvaniei, între oraşele Braşov şi Sibiu.

Această mănăstire reprezintă Cetatea Ortodoxiei româneşti. Ea a fost ctitorită în anul 1696 de voievodul Constantin Brâncoveanu. Istoria acestei mănăstiri cuprinde capitole încărcate de dramatism asemănătoare tuturor locaşurilor din Transilvania în timpul dominaţiei habsburgice. La intrarea în naos ne întâmpină picturile care înfăţişează pe sfinţii mucenici şi martiri, scene din Noul Testament, Prorocii, învierea Domnului şi Schimbarea la Faţă.

În turla bisericii se află pictat Pantocratorul, Făcătorul cerului şi al pământului. Pe culoarele mănăstirii brâncoveneşti se află mormintele mitropoliţilor din secolul al XX-lea: Nicolae Bălan, Nicolae Colan şi Nicolae Mladin.

Am intrat în interiorul mănăstirii şi chiar atunci părintele Teofil Pârâian, stareţul acestei mănăstiri, rostea cuvânt plin de învăţătură curată şi duhovnicească.

Cu blândeţe dar şi cu multă apăsare, învederând purtarea Crucii a fiecăruia dintre noi, părintele ne-a povăţuit să adăugăm în mintea noastră gânduri curate pentru aproapele nostru, să avem răbdare şi îngăduinţă cu aceasta. Toate faptele noastre să se unească în dragostea pentru Hristos.

Părintele a continuat să vorbească de pomenirea permanentă a cuvântului lui Dumnezeu în viaţa noastră. Pentru că Sfântul Ilie a fost permanent la această mare sărbătoare nu putea lipsi îndemnul părintelui stareţ de a fi noi înşine râvnitori şi luptători ai dreptei credinţe precum şi acest mare Sfânt Ilie a fost.

Pe părintele Pârâian l-am zărit sprijinit de braţul fiului său duhovnicesc şi l-am simţit aproape de inima noastră. Ne-am bucurat nespus de mult că prin jertfa unui alt părinte deosebit care l-a avut ca ucenic, părintele Iustin Pârvu din munţii Ceahlăului, am putut să ne bucurăm de marea sa binecuvântare.

Părintele ne-a îndemnat să ne apropiem de Crucea Sfinţilor Martiri Legionari care au căzut pentru neam şi Patrie, pentru apărarea Crucii şi Icoanei lui Hristos pe care duşmanii vor să le doboare. În jurul acestui mare părinte s-au adunat mii de credincioşi. S-a ţinut apoi la troiţa închinată eroilor legionari slujba de pomenire a celor ce au luptat împotriva sistemului comunist şi au murit eroic. Sfânta slujbă a definit duhul în care au luptat aceşti martiri.

Înconjuraţi de lanţurile munţilor Făgăraş, trecutul măreţ, curat şi autentic şi-a făcut simţită prezenţa. Mişcarea Legionară nu a murit şi nici nu poate muri deoarece forţa a cărei slujitori ei sunt este etern invincibilă. Ea viază. În sufletele noastre a fost mare sărbătoare, linişte şi pace, aşa cum era odată pe acele plaiuri curate şi sfinte. A fost frumuseţea şi simplitatea timpurilor de altădată. Uniţi în rugăciunea de taină cerească, adunaţi ca odinioară sub scutul Gărzii de Fier am trăit iarăşi o clipă tot ceea ce a curs cu faimă peste istoria neamului nostru şi care a fost îndemnul luptei noastre.

Nimeni nu va putea şterge amintirea clipelor care au fost odată trăite şi pe care le vom regăsi la Marea Înviere.

Legiunea a trăit prin martirii săi şi prin marile caractere pe care le-a pregătit Corneliu Zelea Codreanu. Istoria Mişcării Legionare are şi va avea continuitate şi locul său la judecata neamurilor, la ceasul de apoi. S-au întâlnit după ani de despărţire camarazi din toată ţara, s-au îmbrăţişat cu mari emoţii şi cu lacrimi în ochi dorind cu înflăcărare o întoarcere în timp şi despărţirea lor să nu mai fie posibilă niciodată.

Cei ce vor veni după noi vor trebui să cunoască trecutul şi să aprindă în sufletele lor Duhul dragostei de Dumnezeu şi să fie conştienţi de misiunea omului pe pământ şi a neamurilor. Cine uită trecutul acela se va rătăci.

După sfânta slujbă şi pomenirea morţilor, ceremonia a continuat cu predica rostită de preacuviosul părinte Teofil Pârâianu, renumitul duhovnic ortodox care, după ce a evocat acele timpuri măreţe de luptă, martiraj, nu a cruţat şi a mustrat rătăcirile unor tineri care nu au înţeles să trăiască momentul rugăciunii în Duh de participare la Sfânta Liturghie, ci au trăit acel moment în suprafaţă, afişându-se

(continuare in pag. 8)

Petru C. BACIU.

(urmare din pag. 2)

• □ (Sâmbăta de Sus...)

în cămăşi verzi.

Apoi a urmat predica părintelui Ioan Bogdan de la Sibiu (greco – catolic), cât şi a părintelui Alexandru Capotă de la Galaţi, ambii foşti deţinuţi politici, luptători în rezistenţa anticomunistă. A mai vorbit doctorul Teofil Mija de la Braşov, fost luptător în rezistenţa armată din munţi, cu ani mulţi şi grei de temniţă. El a citat din testamentul lui Ion Gavrilă Ogoranu evocând momente dramatice din luptelor sale din munţi, ca o continuare a luptei sale începută în tinereţe ca Frate de Cruce, apoi ca legionar. Au mai luat cuvântul Coriolan Baciu, vicepreşedinte al Partidului Pentru Patrie şi alţi vechi luptători din munţi, vechi legionari.

În încheiere s-a cântat Imnul Legionarilor Căzuţi de întreaga asistenţă.

Pe acel colţ de rai, la Sâmbăta de Sus , s-a terminat slujba ţinută în memoria celor adormiţi şi ca un voievod Corneliu s-a înfăţişat în fruntea Legiunii cu Crucea în mână, reînviind în memorie crezul său cel sfânt. În sufletele tuturor a fost o mare sărbătoare, linişte şi pace sfântă. Sufletele copiilor români s-au prins în cântări duhovniceşti de doruri solemne şi sfinte pentru neam şi ţară.

Ne-am despărţit de acele piscuri semeţe ale munţilor Făgăraş cu dureros şi nepotolit nesaţ, iar un vânt dulce, călduţ, aducea până la noi refrenul acelei cântări de neînvins: *Sfântă tinereţe legionară.*

POLITC CORECT – ISTORIC CORECT?

Între şmecheriile fals-intelectuale care au invadat Occidentul de unde apoi s-au risipit de-a lungul şi de-a latul lumii se află şi cele două formule din titlul textului propus azi. La care trebuie să adăugăm şi promulgarea unor legi [şi ordonanţe; n. red.] care-i obligă pe cetăţenii unei ţări să tacă.

De pildă, dacă vorbeşti aşa, mai câş, despre holocaust - care sub acest titlul nu a existat niciodată, atunci poţi merge la pârnaie.

Întrebarea la care voi încerca să răspund azi este următoarea: cine este interesat de împiciorogarea unor comportări ce aduc aminte de „BIG BROTHER" din „1984! – ciudatul roman al fostului comunist George Orwel?

Aplicată la istorie – citez acum din lucrarea apărută în Franţa în 2003 semnată de Jean Sevillia – termenul „ISTORIC-CORECT" nu are scopul de a înţelege trecutul ci de a furniza o versiune conformă cu filosofia dominantă azi.

Cartea studiază 18 puncte fierbinţi ale istoriei franceze şi europene. Pentru fiecare dintre ele cercetătorii au repus în discuţie prejudecăţile, ideile fără acoperire şi minciunile care ne-au tulburat istoria relativ recentă.

Împotriva „istoriei corecte", istoricii autentici a căror sământă, în România nu pare a fi răsărit sau dacă totuşi câţiva au păşit spre clarificarea trecutului, au făcut-o, cel puţin până acum, destul de firav (în ce priveşte România) şi din această cauză nu vom putea să ne privim istoria noastră în faţă şi nu vom reînvăţa să o iubim.

Azi vă propunem – pe baza unor informaţii incomplete şi în absenţa desecretizării unor acte şi documente – existente atât în arhivele României (Cum este Dosarul al Mişcării Legionare) dar şi în arhivele engleze, americane, ruseşti – mai ales – şi în mod sigur în cea a fostului Reich.

Iată faptele aşa cum, parţial, le cunoaştem.

După lovitura de stat regală, realizată cu sprijinul unui grup de lichele politicianiste şi după înfiinţarea Partidului Renaşterii Naţionale (este semnificativă asemănarea cu celălalt partid emanat de o altă lovitură de stat – cea a „idealurilor întinate", FSN) şi cu ajutorul lui Nicolae Iorga se declanşează distrugerea Mişcării Legionare.

Carol al II-lea mai încercase realizarea acestei „lovituri" atunci când i-a propus Căpitanului să-l facă prim ministru iar el să fie numit, evident prin degradare, căpitan al Mişcării Legionare.

În jurul regelui exista o camarilă dominată de un agent al NKVD-ului, Elena Wolf-Lupescu secondată de amantul acesteia Urdăreanu (nominem hominem), o serie de oameni de afaceri cu care regele juca poker (partide frecvente în cursul căruia obţinem totdeauna un câştig de 1 milion de lei echivalentul salariului unui învăţător pe 40 de ani!).

Organizatoarea perversiunilor sexuale ale regelui – Elena WOLF Lupescu îşi folosea influenţa ca să pună la cale afaceri economice benefice pentru duoul nenorocirii ţării româneşti – (ca o măruntă dovadă: unul dintre khazarii din aproprierea „Duduii" avea un lot de „linot de olandă" nevandabilă – şi atunci a fost transformat în batiste cu monograma regelui şi dăruite soldaţilor pe banii ministrului de război).

Regele nu ţine seama nici de sfaturile celor care l-au dus pe tronul regatului: colonel Precup, Nae Ionescu, Iuliu Maniu care se despart de el şi vor plăti scump sprijinul pe care l-au acordat unui monstru al istoriei noastre.

Prinşi în menghina noilor puteri ale Europei – Reichul naţional socialist şi Imperiul Comunist, slujiţi de cele două perdante din primul război război mondial Ungaria şi Bulgaria, cu o politică externă condusă de „un om mort, cu acea blestemată inteligenţă de caldarâm de care vorbeam altădată şi care a fost de totdeauna nenorocirea popoarelor; un occidental uscat de sucurile vieţii, pentru care toată realitatea se închide în câteva paragrafe juridice, iar frământările popoarelor se reduc la seaca dialectică de cancelarii. Rezultatul? „NUL!" ÎNCADRAREA NOASTRĂ ÎNTR-UN SISTEM DE ALIANŢE FIREŞTI NU AM FĂCUT! (Nae Ionescu)

„În ce priveşte Germania şi URSS circula, în „stânga franceză" ideea că Mussolini ar fi fost un cezar de carnaval (ceea ce era adevărat) în timp ce Stalin ar fi fost frecventabil – ceea ce este indubitabil o minciună. „Regimul sovietic era o maşină totalitară a cărei violenţă nu avea seamăn pe acest pământ: între 1937-1939 în timp ce NOUĂ MILIOANE DE OAMENI SE AFLAU ÎN GULAG, marea TEROARE face 690. 000 de victime".

De totdeauna – citim în cartea lui Jean Sevillia – „germanii şi ruşii au avut relaţii ambivalente – începând cu transferul lui Lenin într-un vagon blindat, transfer plătit prin Pacea de la Brest-Litovsk şi până la ultimul cancelar al Germaniei reunificate care şi-a vândut priceperea şi, mai ales, tezaurul de informaţii şi probleme ale organizaţiei NATO şi UE tovarăşului NKVD-ist Putin!

Cu tratatul de la Rapallo (1922) Uniunea Sovietică, prin clauze secrete, amorsa reînarmarea germană iar venirea la conducerea ţării a cancelarului Hitler nu a schimbat nimic pentru că cele două sisteme erau amândouă „socialiste" şi asemenea PSD-ului autohton împărtăşeau cinismul, disprețul față de cuvântul dat şi absenţa de scrupule în ceea ce priveşte fiinţa umană"

În 1945 când au încheiat un acord comercial iar atunci când Sovieticii şi-au lichidat elita militară, au ucis şi comunişti germani refugiaţi în URSS cu excepţia celor predaţi Gestapolui – probabil drept mulţumire din partea lui Stalin.

sep. 2008.

(continuare în pag. 10)

pt. conf. **P. S. MICHAIL**

Despre întâlnirea de la AFPDR din luna noiembrie 2008

La AFPDR, din Piaţa Rosetti, a avut loc joi, 20 noiembrie 2008, o întâlnire care ar putea avea urmări însemnate în lumea românească post-decembristă (deşi târziu; au trecut deja 19 ani). Despre ce este vorba? Deci, s-au întâlni domnii: Constantin IULIAN, Ghe. JIJIE, Vasile AFILIE, Emanoil PARASCHIVAŞ, Dumitru COMŞA, Demonstene ANDRONESCU, Vasile BORONEANŢ, Jenică POPESCU, Octavian TRIPA, Constanţa MOŢEI, av. N. ENCIU. Iată ce problemele s-au dezbătut: 1). Acţiunea întreprinsă la Tribunalul Militar privind condamnarea comunismului pentru că se observă că guvernanţii merg spre o „tăinuire a crimelor comunismului". Pentru a tranşa problema AFPDR este hotărât să se adreseze la Strasbourg; 2). Lămurirea odată pentru totdeauna a *problemei legionare* pentru că se practică asupra ei un „şantaj cum că Mişcarea Legionară ar fi o mişcare fascistă". Or, acesta este o minciună menită să ţină Mişcarea Legionară în afara vieţii politice oficiale. În fond, Mişcarea Legionară, nu a fost „fascistă", ci a fost victimă a cancelarului Adolf Hitler care a dat ordin ca membri ei să fie închişi în lagăre. Asemenea, Mişcarea Legionară a fost absolvită în Procesul de la Nurnberg de orice vină întrucât nu a guvernat pe perioada războiului al II-lea mondial. După al doilea război mondial, Mişcarea Legionară a colaborat cu armata americană în lupta contra sistemului comunist instaurat în Europa de Est şi Centrală. Că Mişcarea Legionară, mişcare cu componetă creştină în fapt, apoi, a luptat alături de cei ce la un moment dat luptau, şi ei, contra sistemului comunist. De aceea, este necesar să fie precizate în „dosarul ML" câteva puncte: 1). Care a fost scopul politico-social, educaţional şi cultural al Mişcării Legionare; 2). Evidenţierea faptului că Mişcarea Legionară a fost o mişcare anticomunistă, antibolşevică (dat fiind faptul că guvernul bolşevic al Uniunii Sovietice era antiromânesc şi revizionist la adresa României) în special; 3). Mişcarea Legionară n-a fost o mişcare antisemită (antiiudaică adică) pe criterii rasiale sau religioase. Ea a pus problema dreptăţi sociale pentru neamul românesc. Deşi o minoritate redusă numeric, comunitatea evreiască, din România anilor 1918-1940, deţinea 80% din averea României. Această stare era injustă şi dăunătoare majorităţii alcătuitoare de stat. Problema aceasta trebuie tratată în contextul epocii şi documentată şi arătat că nu a fost o născocire a Mişcării Legionare. Ea vine din istorie. Asemenea, trebuie privită problema Mişcării Legionare pe parcursul a cei 81 de ani de existenţă. Ea a fost mai întâi victima oligarhiei ce domina România în perioada interbelică, apoi a fost victima lui Antonescu, apoi a ocupaţiei sovietice şi regimului comunist, apoi a regimurilor oligarhice post-decembriste. Toate aceste regimuri, prin mass-media ce o aveau şi au la dispoziţie, au diabolizat-o. Este o obligaţie a supravieţuitorilor să riposteze. S-a mai subliniat la această întâlnire că regimul comunist, comunismul din România, a fost condamnat de către preşedintele Traian Băsescu şi ar trebui pornit un proces al torţionarilor comunişti. S-a mers în această direcţie. Dar timid! Lupta pentru adevăr şi dreptate trebuie dusă atât de către asociaţiile şi organizaţiile inspirate din doctrina Mişcării Legionare cât şi individual, de victimele regimului comunist. Trebuie făcut ceva pentru a rămâne consemnat în istorie adevărul. Deja s-a stat în expectativă prea mult. Normal, ar fi fost, ca, după ce preşedintele a condamnat comunismul, primul ministru Tăriceanu să fi dat o lege în această direcţie. Dimpotrivă, acesta blochează deconspirarea crimelor regimului comunist din România. Nu-i de mirare! Noi trebuie să nu uităm că instaurarea regimurilor comuniste în Europa de Est şi Centrală şi în Rusia s-a realizat cu ajutorul şi acordul Occidentului stângist. Iar actualul Occident, în special SUA, este dominat de secte şi divizat şi profund desacralizat. Ţinând cont de toate acestea să nu ne prea aşteptăm a fie sprijiniţi în demersul ce-l întreprind foştii deţinuţi politici. **(Reporter)**

(urmare din pag. 5)

►**(9 MAI)** priveşte cu indiferenţă la invazia de imigranţi afro-asiatici, care poate periclita siguranţa romanilor şi chiar siguranţa statului prin legături de tip mafiot sau cu terorismul islamic, exemple găsindu-se azi în toată presa românească. În acelaşi timp, milioane sunt nevoiţi să emigreze mai ales în Occident, în căutare de lucru, pentru că în ţara noastră sărăcită în cei peste 18 ani de „tranziţie" gestionată de o clasă politică indiferentă la soarta românilor, nu găsesc de lucru. Populaţia României scade astfel simţitor în fiecare an, în ceea ce-i priveşte pe români, dar creşte alarmant numărul alogenilor! Unde vor ajunge într-un deceniu-doi, conduşi de actuala clasă politică?

Cealaltă aniversare de 9 Mai, „Ziua Victoriei" Aliaţilor [anglo-sovieto-americani] asupra Germaniei hitleriste în 1945, la care contribuit şi armata română, a umbrit „Ziua Independenţei"; începând cu 1948, comuniştii, fiindu-le dragă Uniunea Sovietică, ale cărei creaturi erau, şi Marele Lagăr al Păcii şi Socialismului, nu simţeau nimic pentru independenţa naţională. Spre deosebire de războiul de independenţă, în care poporul român a luptat cu eroism pentru scuturarea jugului secular otoman, participarea la războiul antihitlerist a fost umbrită de năvălirea barbarilor sovietici de la răsărit, a unsprezecea [a douăsprezecea; n. red.] care nu putuseră fi opriţi la porţile Iaşului, datorită şi unor trădări despre care vom vorbi altă dată, şi, care, necunoscând „armistiţiul" cu Aliaţii, proclamat de regele Mihai I la 23 August 1944, la radio, s-au comportat ca nişte duşmani şi după' această dată, până la 12 septembrie 1944, când ne-au dictat condiţiile Armistiţiului, semnat abia acum, la Moscova, de delegaţia română, şi jefuind, violând femeile şi omorând pe cine întâlneau în cale, luând prizonieri aproximativ 130. 000 de ostaşi, care încetaseră, la ordinul regelui, lupta contra armatei sovietice.

Ca şi războiul de independenţă şi cel antihitlerist dus de România au fost război drept, de eliberare a ţării, de astă-dată de hitlerişti, care n-au vrut să se retragă din ţară, opunându-se alături de trupele horthyste la dezrobirea Transilvaniei de Nord-Vest, pe care armata română primise misiunea s-o elibereze, luptând, acum, de nevoie, alături de armata sovietică. Se schimbase astfel o alianţă (cu Germania contra URSS, care, prin ultimaturile din 26-27 iunie 1940 ne răpise Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa), cu o altă alianţă (cu URSS contra Germaniei şi Ungariei, care, prin Dictatul de la Viena din 30 August 1940 ne răpiseră Nord-Vestul Transilvaniei).

Atât războiul din Est – contra URSS – cât şi cel din Vest – contra Germaniei şi Ungariei – au fost războaie drepte pentru România, de eliberare a fraţilor subjugaţi şi a teritoriilor româneşti. Astfel, România a fost nevoită să participe, pe rând, la război, fie alături de un Colos, fie alături de celălalt, ca între Scyla şi Carybda! A fost soarta unei naţiuni mici între cei doi colegi, bolşevic şi nazist, deopotrivă de înrăiţi contra popoarelor vecine lor.

Luptând cu hotărâre pentru o cauză dreaptă, plătind un greu tribut de sânge, armata română a reuşit să dezrobească Nord-Vestul Transilvaniei şi să pună capăt terorii horthyste asupra românilor, la 25 Octombrie 1944. A continuat să lupte mai departe până în Boemia şi Austria, contribuind la capitularea necondiţionată a Germaniei hitleriste la 8/9 Mai 1945.

Între timp, „aliatul" sovietic a încercat să alipească, prin propagandă parşivă, Maramureşul la URSS, dar populaţia românească s-a dovedit mai tare, deşi armata sovietică preluase administraţia din Nordul Transilvaniei, sub motiv că românii s-ar răzbuna contra ungurilor pentru suferinţele îndurate în cei peste patru ani de robie.

La 6 Martie 1945, „aliatul" sovietic impune Guvernul comunist Petru Groza „de largă concentrare democrată", cum îi plăcea să se numească, cu cozile de topor ale liberalilor lui Gheorghe

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 8)

►**(POLITIC – CORECT....)** pentru ajutorul acordat „justiției populare din URSS" (Margareta Buber Neumann a trecut direct dintr-un lagăr sovietic în cel german de la Ravensbruck).

Aceşti „falşi prieteni" se vor asocia cu gaşca regelui Carol al II-lea şi vor încerca eliminarea, fizică, a Mişcării Legionare, eliminarea propusă în repetate rânduri regelui de către şeful Poliției gen. Gabriel Marinescu şi unii oameni politici precum chiorul Armand Călinescu (am semnalat defectul lui pentru că, aşa cum se ştie, tradiția românească exclude de la conducerea țării orice ființă betegită).

În 1937, Hitler stabilise structura proiectului său în ce priveşte realațiile cu Occidentul: realizase reocuparea Renaniei – testând astfel mişelia Occidentului, pregătea Anschlus-ul cu Austria, dezmembrarea Cehoslovaciei şi înlăturarea Poloniei din ecuația slăbănoagă a foştilor aliați din primul război mondial (Polonia nu era aliatul Antantei în primul război mondial. Ea nu exista ca stat; n. red.).

Pentru asta avea nevoie de alimente, combustibil – în primul rând PETROL iar marea sursă era Romania dat fiind că exploatările din URSS erau reduse, îndepărtate şi de proastă calitate.

Începe tratativele cu Rusia.

În primăvara lui 1938, Corneliu Zelea Codreanu este condamnat pentru aşa zisa „calomniere a lui Iorga" la 6 luni de închisoare. Acțiunea era organizată de Armand Călinescu ce deținea trei Ministere şi era ocrotit de o mare lichea a clerului ortodox, Patriarhul Miron Cristea. Pentru că existau informații că şeful Mişcării Legionare ar fi intenționat să plece în străinătate pentru a-şi scrie volumul al II-lea al cărții „PENTRU LEGIONARI, s-a folosit acest truc.

În cele 6 luni, chiorul împreună cu magistrați nedemni de acest nume clădesc rechizitoriul atât de mincinos încât şi comanditarul, adică regele Carol al II-lea, este nemulțumit de cârpeala făcută. Totuşi, reuşesc să-l condamne pe Corneliu Zelea Codreanu la 10 ani de temniță grea şi să-l ferece la Râmnicu Sărat.

Era vorba de şeful unei organizații politice care câştigase aproape 17% din voturile electoratului în 1937.

De aici marea spaimă a găştii de criminali din conducerea țării.

În toamna anului 1938 regele Carol face o călătorie în Occident: Franța, Marea Britanie, Germania. Nu există documente publicate (poate nu le ştim noi!) asupra discuțiilor ce s-au purtat în cancelariile „democrațiilor" – aliații noştri. Unii afirmă că i s-ar fi reproşat regelui destrăbălarea, corupția şi afacerismul regimului său; alții că s-ar fi cerut eliminarea Mişcării Legionare (în special a şefului ei; n. red.); în fine, nici unii şi nici ceilalți nu i-au promis sprijin în cazul unei furtuni previzibile la granițelor de est, vest şi sud ale României Mari.

Noi avem însă o certitudine: nu se poate ca în arhivele Marii Britanii şi Franței să nu existe consemnați paşii acestor discuții, şantaje, îndemnuri, bâjbâieli, în fine tot tacâmul diplomaticesc, care, se pare că l-au determinat pe Carol al II-lea să întârzâie şi la o discuție cu Adolf Hitler.

Se zice că această conversație s-a purtat doar între patru ochi şi două guri; nu era nevoie de tălmaci dat fiind că cei doi erau din acelaşi neam. Chiar aşa fiind nu se poate ca după încheierea conversației totul să se fi terminat doar cu o strângere de mână. Ci, măcar „o minută" trebuie să se fi încheiat (Sau atât Hitler cât şi Carol al II-lea să fi făcut un rezumat al discuției şi să fi fost bătut la maşina de scris de secretarii lor post festum. Să nu fi ştiut nimic Trudl Junge, secretara lui Hitler? Dar n-a pomenit în memoriile ei în ac. sens? Foarte ciudat! ; n. red.). Lucru evident, date fiind cele ce se vor întâmpla chiar înainte de abdicarea regelui. Iar acest document trebuie că se află, fie în arhivele Rusiei, ale Germaniei sau Statelor Unite, sau, mai şti, drace, chiar la noi?

Să-l fi pus Hitler la curent pe regele Carol al II-lea cu tratatul la care lucrau Ribbentrop, Molotov şi alți Goeringi? Să-i fi cerut exclusivitatea în ce priveşte exportul României de grâne, petrol şi alte alea pentru Germania? Să-l fi amenințat doar cu cererea prietenului său Stalin – (Se ştie că atunci când se va declanşa „Barbarosa" Stalin nu va accepta, câteva zile bune, această malversațiune a fostului său amic! (Istoricii zic că atacarea URSS-ului s-a „copt" în mintea lui Hitler după ce Stalin a încălcat „acordul secret" anexând coridorul din nordul României – adică Nordul Bucovinei românești, Herța; n. red.)

Obligația istoriografiei României: să facă săpături în aceste direcții. Sau, dacă au făcut, să ni le spună şi nouă!

Ceea ce ştim, cu certitudine, este că la 23 August 1939 Germania şi URSS semnează un tratat de neagresiune [şi împărțire a „zonelor de influență!"], urmare al celui iscălit cu o zi înainte care stabilea relațiile comerciale şi care permitea Reichului să declanşeze războiul.

S-a petrecut atunci un lucru amuzant: stoparea propagandei antifasciste; Stalin era aliatul lui Hitler; mai mult, semnaseră protocolul secret care ciopârțea Europa de Răsărit în frunte cu aliatele Occidentului aşa zis democrat: Polonia şi România [Că celălalt aliat – Cehoslovacia căzuse în 1938; n. red.].

În 1939 Liceul Casei Corpului Didactic – unde învăța şi subsemnatul, este desființat; în luna mai acelaşi an Marinescu Ilie şi același subsemnat (elevi în clasa a VII-a) suntem anchetați de un inspector al Siguranței Naționale – care ne va întreba de ce Marinescu îşi cumpărase o cămaşă verde! Această anchetă, coroborată cu faptul că întregul liceu, la trecerea cortegiului cu legionarii căzuți la Majadahonda i-a salutat pe cei doi eroi, a dus la desființarea acestei şcoli destinate copiilor cadrelor didactice. A început goana după locuri la alte licee din București. Printre colegii noştri se afla şi Mişa Friedman, evreu, despre care se vorbea, în şoaptă, că face parte dintr-o celulă comunistă. Voi afla, peste 60 de ani, dintr-un interviu acordat României literare, că, Friedman, s-a mutat în vara lui 1939 la Chişinău, că la intrarea sovieticilor în Basarabia a fost trimis la un curs de pregătire în vederea unor eventuale intervenții militare în România, deşi sovieticii, susține Friedman, îl suspectau de joc dublu etc.

Este limpede că în timp ce conducerea României nu ştia – sau, mai grav, era de acord cu ciopârțirea României, comunitatea comunistă evreiască ştia ce urma să se întâmple în viitorul foarte apropriat.

La 1 Septembrie 1939, germanii invadează Polonia; la 17 zile după, sovieticii înfulecă partea lor de pradă şi la 28 septembrie se semnează între cei doi „aliați" un alt tratat „de prietenie şi delimitare a frontierelor" care accentuează colaborarea politică şi economică între cele două state.

Dar de ce au aşteptat sovieticii aproape un an (Dar, de ce n-am atacat Polonia odată cu Germania? Mistrium ar zice ardeleanul! ; n. red.) ca să invadeze România, dat fiind că se stabiliseră noile frontiere? Nu erau gata şi ceilalți doi fripturişti – Ungaria şi Bulgaria, care, fără sprijinul „marii înțelegeri" nu ar fi îndrăznit să ceară nici măcar o linguriță de pământ şi o oală cu apă, sau, mult mai probabil pentru că fusese lichidată Mişcarea Legionară? (Nu credem! URSS-ul aştepta să vadă ce fac cele două „democrații" – Franța şi Marea Britanie. Rezistă sau nu rezistă atacului german? Dacă rezistau şi războiul se prelungea, URSS-ul ar fi atacat Germania şi se refăcea Antanta fără SUA şi „Europa"-şi rezolva problema; n. red.)

În mod sigur, Hitler nu a decis aproprierea şi tratatul cu URSS în 1939; planurile s-au schițat din 1936. Şi atunci s-a

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10

►**(POLITIC – CORECT....)** petrecut un fapt care nu pare a fi fost luat în seamă de istorici: congresul antisemitismului de la Nurnberg unde este invitată şi Mişcarea Legionară. Dar Corneliu Zelea Codreanu declină invitaţia explicând-le tuturor că Mişcarea Legionară nu este NICI FASCISTĂ şi nici ANTISEMITĂ. Conflictul dintre comunitatea invadatoare evreiască şi români nu era nici de natură rasistă, nici religioasă şi nici rezolvabilă altfel decât prin soluţii legale.

Deşi nu dispunem de documentele, în mod obligatoriu existente în arhive, suntem siguri că, precum îndemnul pe care aşa zisele democraţii occidentale şi le-au transmis regelui şi lui I. G. Duca prin Titulescu şi care a determinat dramatica ruptură din 1933 este foarte probabil că discuţiile cu Marea Britanie şi Franţa s-au făcut ţinând seama de contextul situaţiei politice din România.

Dar, regele nu-şi putea permite să decidă fără acordul lui Hitler şi după ce s-a urcat în teren părăsind Germania l-ar fi telefonat lui Armand Călinescu acordul pentru propunerea acestuia şi a altora privind asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Crima se va petrece în noaptea Sfântului Andrei, patronul României, aşa cum peste ani împuşcarea Ceauşeştilor se va face în ziua de Crăciun.

Jurnalul regelui Carol al II-lea a fost parţial desfigurat tocmai pentru a se ascunde anumite informaţii din această zonă.

Refuzul participării la congresul sus amintit, acţiunile şi declaraţiile făcute de Căpitan în legătură cu uneltirile URSS-ului, condamnarea limpede şi fermă a comunismului (Dar şi a mercenarilor ai comunismului nu le convenea ca faţa Basarabiei să fie întoarsă spre Bucureşti. Basarabia trebuie să rămână pradă bolşevismului şi să privească spre Moscova, pentru ca ea, Moscova, să continue a teroriza cu provincia dintre Prut şi Nistru întreaga politică a României: ATUNCI ca AZI. (Numai slugile se numesc altfel – Iliescu, Geoană; Severin, Năstase, Constantinescu etc.)

La toate acestea se adaugă informaţiile transmise Moscovei de agenta NKVD-ului, Elena Lupescu şi acoliţii acesteia; la care se adaugă celulele comuniste precum cea a familie Friedman din Basarabia (care-şi vor manifesta ura, aşa cum reiese din notele aceluiaşi rege atunci când sovieticii vor invada, în 1940, Basarabia) şi care toate concurau în acelaşi sens: existenţa Mişcării Legionare) şi care toate concurau în acelaşi sens: *existenţa Mişcării Legionare conduse de Corneliu Zelea Codreanu, sfătuit de Nae Ionescu* dar şi *susţinut de o bună parte a elitei neamului românesc ar fi fost piedică de netrecut pentru complotiştii sovieto-hitlerişti.*

Istoricii noştri au datoria să facă „săpături" de-a lungul şi de-a latul lumii (inclusiv în arhivele fostei URSS) pentru a găsi dovezile pro sau contra ipotezei noastre.

Există câteva certitudini: rezistenţa armată împotriva URSS ar fi însemnat nimicirea potenţialului petrolier şi alimentar fără de care Germania nu ar mai fi putut declanşa prima parte a planului Barbarosa; o astfel de reacţiune din partea României ar fi determinat o coagulare anti-germano-sovietică a ţărilor cointeresate în ce priveşte statu-qoul (Polonia, Cehoslovacia, Jugoslavia) şi ar fi schimbat, poate, comportarea unor dintre occidentali; Basarabia nu ar mai fi devenit monedă de schimb pentru participarea României la Barbarosa.

Altfel nu se explică de ce atacul URSS a întârziat până în iunie 1940.

Carol nu ştia însă că cine sapă groapa altuia cade adesea în ea: în zadar a ucis toată elita Mişcării Legionare pentru că Hitler – abil şi viclean, luase sub pulpana lui câţiva conducă - tori legionari – din eşalonul II şi III, pe care-i vroia ca sperietori pentru Majestatea Sa. Iar atunci când s-a apropriat scadenţa prieteniei cu Stalin şi după ce l-a determinat pe rege să accepte aşa zisul „corp german de instructori" s-a creat întreg contextul destinat debarcării aşi abdicării. În zadar, Elena Lupescu a încercat să-i determine pe sovietici să-l înlăture după 1945 pe Mihai ca să fie reinstaurat tatăl său.

Sovietele aveau o droaie de slugi mult mai servile şi mai docile care, aduse de invadatori, nu erau în nici un fel datori României şi regilor pe care îi urau.

Regele Carol al II-lea îl ucisese şi pe cel mai util dintre susţinătorii săi iniţiali – pe Nae Ionescu; îl desfigurase politic pe Mihai Manoilescu, trimiţându-l să semneze „Diktatul de la Viena", diminuase impactul legionarilor care acceptaseră intrarea în Guvernul Gigurtu.

Dar, spre ruşinea noastră, a tuturor, guvernul comunist-post-comunist, condus de Năstase şi susţinut de gaşca lui Iliescu i-au adus, să zacă în pământul ţării pe care nu au iubit-o, au jefuit-o şi au vândut-o, pe cei doi – Elena Lupescu – agenta evreică a NKVD-ului şi pe regele despre care Vintilă Brătianu ar fi pus: „Atunci când va pleca, România nu va mai fi România!"

Ceea ce s-a şi întâmplat cu supra de măsură!

(urmare din pag. 3)

●► **(Iarăşi despre bestii:)** parlamentarilor romani? Sau a celor din posturi cheie. Ar fi interesant sa stim cine sunt cei care ne conduc. Propun ca fiecare care are informatii despre numele si nationalitatea parlamentarilor sa ii adauge pe lista care o voi incepe acum.

Nume Functie Partid Nationalitate
Petre Roman Senator FD Evreu
Aurel Vainer Deputat Min. Evreiasca Evreu
Radu Berceanu Senator PD Evreu
Gheorghe Firczak Deputat Min. Ruteana Rutean-evreu
Adrian Severin Deputat PSD Evreu
Eduard Raul Hellvig Deputat PNL Evreu
Károly Ferenc Szabó Senator UDMR Maghiar
Sándor Kónya-Hamar Deputat UDMR Maghiar
Attila B.L. Kelemen Deputat UDMR Maghiar
Monica M Iacob Ridzi Deputat PD-L Evreu
Renate Weber Deputat PNL Evreu
Gyorgy Frunda Senator UDMR Maghiar
Sogor Csaba Senator UDMR Maghiar
Peter Eckstein Kovacs Senator UDMR Evreu
Verestoy Attila Senator UDMR Maghiar
Marko Bela Senator UDMR Maghiar
Kelemen Hunor Deputat UDMR Maghiar
Toro Tibor Deputat UDMR Maghiar
Becsek G.D. Kalman Deputat UDMR Maghiar
Sotiris Fotopolos Deputat Min. Elena Grec
Oana Manolescu Deputat Min. Albaneza Albaneza
Mihai R. Ungureanu Seful SIE Evreu
Lista poate fi continuata de cei care detin mai multe informatii.

Notă: Am putea cita la infinit „comentarii" de genul celor citate la pagina 3 şi 11 şi să ne crucim de cât antiromânism se vântură în mass-media fără ca cineva să se arate măcar revoltat, să riposteze. Singurul înjurat în ţara asta de un Turcescu, un Popescu, un X, Y este Vadim Tudor. Revizionismul deşănţat de pe forumuri, din ziare, din realitatea ţării este trecut cu vederea chiar şi când un Tokes declară că jud. Covasna şi Harghita sunt „Tibetul României". Nici o reacţie la români.

(urmare din pag. 1)

►(ÎN AMINTIREA CĂPITANULUI...)

„Legionarul trebuie să fie un om în care mândria suferă de insomnie".

„Eram obişnuiţi cu patriotul de ocazie, gelatinos şi vid. În locul lui apare insul ce priveşte ţara şi problemele ei cu o cruntă înverşunare. Este o deosebire de intensitate sufletească".

„Acel care a dat ţării altă direcţie şi altă structură, unea în sine pasiunea elementară cu detaşarea spirituală. Soluţiile lui sunt valabile în imediat şi în veşnicie. Istoria nu cunoaşte un vizionar cu un spirit mai practic şi atâta pricepere *în lume*, sprijinită pe un suflet de sfânt.. Tot aşa, ea nu cunoaşte o a doua mişcare în care problema mântuirii să meargă mână în mână cu gospodăria.

Căpitanul a fost un gospodar instalat în Absolut!

Fiecare credea a-l înţelege. El totuşi scăpa fiecăruia. Depăşise limitele României. Însăşi mişcării i-a impus un mod de viaţă care întrece rezistenţa românească. A FOST PREA MARE (sub. n. ; Vă amintiţi ce onoruri i-a oferit regele ţării? Şi nu v-a uluit răspunsul lui? Şi nu vă spune nimic gloata de analfabeţi de la Ştefăneşti cumpăraţi ca să-şi manifeste „spiritul democratic" pentru a se asigura un loc la cepul urnii cu banii unui fotbalist general fără stagiu militar; n. n.). Înclini uneori a crede că el nu a căzut din conflictul cu un bezmetic, ci din conflictul mărimii lui cu micimea noastră. NU ESTE TOTUŞI MAI PUŢIN ADEVĂRAT CĂ EPOCA DE PRIGOANĂ A SCOS LA IVEALĂ CARACTERE PE CARE CEA MAI ÎNCREZĂTOARE UTOPIE NU LE-AR FI PUTUT BĂNUI (s. n.).

Într-o naţie de slugi el a introdus onoarea şi într-o turmă fără vertebrate, orgoliul. Influenţa lui n-a articulat numai pe ucenici, c, într-un anumit sens, şi pe duşmani. CĂCI ACEŞTIA, DIN LICHELE AU DEVENIT MONŞTRI... LE-A IMPUS UN CARACTERN RĂU (s. n.)... Am fi nedrepţi cu călăi, dacă i-am considera rataţi. Toţi s-au împlinit. Un pas în plus şi trezeau gelozia Diavolului. (Acest pas s-a făcut sub domnia comuniştilor; n. n.)... în câţiva ani, românia a cunoscut o palpitaţie tragică, a cărei intensitate ne consolează de laşitatea a o mie de ani de neistorie. CREDINŢA UNUI OM A DAT NAŞTERE UNEI LUMI CE LASĂ ÎN URMĂ TRAGEDIA ANTICĂ ŞI PE SHAKESPEARE (s. n.). Şi aceasta în Balcani!

Pe un plan absolut, dacă ar fi trebuit să aleg între România şi Căpitan, n-aş fi ezitat o clipă.

După moartea lui ne-am simţit fiecare mai singuri, dar peste singurătatea noastră se ridică singurătatea României... Totuşi, trebuie să fim laşi şi să ne mângâiem. Cu excepţia lui Iisus, nici un mort n-a fost mai prezent între vii. Avut-am careva vreun gând să-l fi uitat...

Acest mort a răspândit un parfum de veşnicie peste pleava noastră umană şi a readus cerul deasupra României!"

(urmare din pag. 5)

►(9 MAI) Tătărescu, ţărăniştilor lui Anton Alexandrescu, social-democraţilor lui Lothar Rădăceanu. Ca să consolideze acest Guvern prosovietic, sovieticii au redat acestui Guvern administraţia în Nordu-Vestul Transilvaniei.

În anii următori, parăzile militare comuniste în cinstea Victoriei de la 9 Mai 1945 a umbrit cu totul Ziua Independenţei, care, Independenţă, se şi pierduse. România căzuse sub jugul sovietic, fără ca regele Mihai I şi cei care îl ajutaseră să declare „armistiţiul", de fapt, capitularea necondiţionată, de la 23 August 1944: PNŢ – Iuliu Maniu, PNL – Dinu Brătianu, PSD – Constantin Titel Petrescu, să-l mai poată evita, având în ţară armata sovietică.

Pacea de la Paris, 1947, n-a recunoscut României statutul de „cobeligeranţă", contra Germaniei, deşi avusese ca efectiv a patra forţă şi scurtase durata războiului cu aproximativ 200 de zile. Se repeta astfel poziţia Marilor Puteri la Congresul de la Berlin din 1878. României i se recunoştea frontiera cu Ungaria din anul 1939, anulându-se Dictatul de la Viena în această privinţă. Delegaţia română, la Conferinţa de Pace, condusă de Gheorghe Tătărescu, secondat de Gheorghe Gheorghiu-Dej, nici n-a îndrăznit să ceară restituirea Cadrilaterului Bulgariei, dat tot în baza acelui Dictat hitlerist care a obligat România să semneze această cedare prin Tratatul de la Craiova din 7 Septembrie 1940. Aceasta, ca să nu supere cumva URSS, care considera Bulgaria ca soră slavă, ca şi pe Jugoslavia, pe care le proteja încă din secolul trecut; al XIX-lea. Cum era de aşteptat Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa au rămas sub stăpânirea URSS; la fel şi staţionarea trupelor de ocupaţie sovietice în ţară, pe cheltuiala noastră, şi plata unor uriaşe despăgubiri de război care au depăşit de câteva ori pe cele înscrise în Convenţia de Armistiţiu.

În februarie 1948, printr-un proces-verbal neaprobat de Parlament, Guvernul Petru Groza a cedat URSS-ului Insula Şerpilor, 17 ha. , micşorând astfel zona maritimă a ţării.

(va urma)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231694.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493